

Er shitstorm en slags mobning?

Til Tine Byrckel
Fra Karen Schultz

Hvorfor denne samling af dokumentation?	3
Venskab på Facebook 2010	5
Mailkorrespondance 2011	6
Tines facebook-opslag: ”Du er en bøddel!”	7
Mailkorrespondance 2011 fortsat	8
Mailkorrespondance 2014	11
Politisk uenighed	12
Bogen <i>Uren</i> udkommer	13
Mails fra Tine 2018	14
De 13 sider fra bogen <i>Uren</i> hvor Tine er nævnt	15
Side 153 – 157: den 10-12-årige Karens fortælling, 1969-1971	16
(Side 180: den 13-årige Karens fortælling om noget andet, 1972)	21
Side 269 – 270: den 15-årige Karens fortælling, 1974	22
Side 317 – 321: den 16-årige Karens fortælling, 1975	24
Side 362: den 17-årige Karens fortælling, efterår 1976	29
Tines opslag på Facebook - shitstormen	30
Mails fra en Tine-Facebook-ven	55
Min mail til Politiken	56
Min mail til de 10 mest aktive i shitstormen mod mig	58
Svar fra tre af de mest aktive i shitstormen mod mig	59
Link til nærværende fil lagt ind i shitstormen	61
De nye vrede Tine-opslag	63

Hvorfor denne samling af dokumentation?

Jeg udgav i november 2018 min erindringsroman *Uren*, den første i en serie på fem bind. Bogen handler om min opvækst og ungdom i Kolding.

Min redaktør rådede mig til at sende bogen til gennemsyn til alle de mennesker, der optrådte i bogen. Mange er nævnt også ved efternavn og er derfor let genkendelige. En enkelt, Tine, som jeg gik i klasse med og jævnligt legede med, kaldte jeg blot ved fornavn, fordi vi havde været hårde ved hinanden i 15-års-alderen, og jeg vidste fra vores senere korrespondance, at hun havde taget mig det ilde op. Så ilde faktisk at vores mange gode barnestunder sammen var gået i hendes glemmebog. Jeg har stadig en smuk tegning, hun lavede af mig i slutningen af 8. klasse. Der var ikke grund til at strø salt i dét sår og udbasunere, hvem hun var, syntes jeg. Jeg vidste også fra en klassefest i 2016 i anledning af vores 40-års-jubilæum fra folkeskolen, at hun ikke havde svaret på diverse invitationer. Ingen kunne finde frem til, hvor hun boede i Frankrig. Så jeg valgte den nemme, sikre, billige løsning; jeg sendte bogen til hendes søster, Maj-Britt, i Kolding.

Det udløste en shitstorm mod mig på Facebook mellem jul og nytår. Jeg tog skærmbilleder af det (side 30-55), men vidste ellers ikke, hvad jeg skulle gøre. Her bagefter ved jeg stadig ikke, hvad jeg skulle have gjort for at gøre det rigtige. Det har jeg tænkt en del over. Er jeg stadig vred på Tine, som en af beskyldningerne lød? Ikke så vidt jeg ved og så alligevel: Jeg blev ramt af sætningen: *Karen tror fortsat hun bare kan hækle selv*. Tine skrev det som kommentar til, at jeg havde udgivet bogen på mit eget forlag, og hun skrev det velvidende, at jeg holdt af at strikke og hækle som barn og engang vandt en pris for en opskrift på en bluse. Tine ved også, at jeg gik i hjemmelavet tøj som barn, og i bogen har jeg skrevet om, hvordan det hjemmelavede tøj var en økonomisk nødvendighed for os.

Jeg forstår ikke, at hun er så privilegieblind, hun som er vokset op i overklassen, men min sang om socialklasser er gammel og sunget ofte af andre. Arbejderklassen har aldrig kunnet forstå, at overklassen ikke kan se. Alle er vi blinde i og for sig. Arbejderklassen ser ikke, at også velhavere kan være ulykkelige.

Nu er min erindringsbog skrevet, med blindskrift fra mit hemmelige rum, måske som punktskrift også. Jeg er glad for bogen, den har fået gode anmeldelser, og jeg er også blevet medlem af den skønlitterære gruppe i Dansk Forfatterforening (som selvudgiver); noget jeg har drømt om at blive i

flere årtier.

Tine er vred til gengæld. Min lykke over at det lykkedes for mig at komme frem og opad gennem socialklasser, og hvad der ellers er af mentale barrierer for at række ud efter ens egen drøm, hviler på en bund af Tines vrede ord. Hendes vrede minder mig om min mors vrede, når jeg godt vidste, hvad der skulle til for at formilde hende. Jeg kunne få hendes vrede til at forsvinde ved at forsvinde selv. På en sær måde er det, som om Tines og min mor så den anden af os mere klart, end de hver især så deres eget barn. Tines mor kom fra små kår og så min fattige længsel i de frimærker, jeg omhyggeligt samlede på. Min mor kom fra den velhavende bondestand og så sine ungdomsballer og sit selskabsliv spejlet i Tines nyrige pigeliv, mens hendes egen ægtefælle fra arbejderklassen skuffede fælt. Jeg kan forstå vores forskellige liv ud fra den ramme fx og måske også forstå Tines afsmag for mit forhold til hendes mor. Tines mor var alt det, jeg gerne ville være, mens min egen mor var noget nær det modsatte.

Jeg har villet skrive en bog og skrive den, sådan som barnet Karen oplevede det. Jeg har aldrig villet forsvinde. Nogle gange fører en stærk vilje med sig, at andre bliver sårede, føler sig misforstået, ikke oplever sig set, sådan som de gerne vil se sig selv. Tine blev vred over de 13 sider i min bog og syntes, hun var i hele bogen. Hun syntes, det var en elendig bog, som manglede en redaktør, sådan som man har det på et rigtigt forlag. Selvudgivne bøger er ikke redigerede, konkluderede hun og tog dermed

fejl. Det er helt i orden med mig ikke at kunne lide min bog, at være sur på mig. Det er ikke i orden at udbrede forkert information om min bog.

Tine er også på Facebook og har en stor skare af mennesker, der synes det er rigtigt, hvad hun skriver i vrede. De har vænnet sig til, at hun skriver Amen efter de opslag, hun selv synes har særlig vægt.

Jeg burde have set det komme - vidste ikke hvad en shitstorm er og har bagefter tænkt over, om det er mobning forklædt som indignation? Det følte sådan, men ens følelse er ikke altid den bedste dommer. Og redaktøren på Facebook findes ikke. Så spørgsmålet henstår ubesvaret.

Her er nogle fakta. Det er min måde at komme igennem noget på. Indsamle data, læse, skrive, danne mig et overblik, tænke mig om. Det hjælper mig mere end lyden af lemminge.

Venskab på Facebook 2010

Sidst i 2010 spurgte jeg på Facebook Tine, om vi skulle være venner dér. Jeg havde ikke været i verbal kontakt med hende siden 1975. Tine accepterede.

Den 2. januar 2011 var der i BT en artikel om mig; jeg var i behandling for brystkræft.

<https://www.bt.dk/sygdomme/karen-er-i-krig-mod-kraefte>

Der gik godt en måned. Så skrev hun til mig via Facebook.

Mailkorrespondance 2011

06.02.2011 16.23

kære Karen Du er i mine drømme i disse tider. Om du er der eller ikke er der er selvfølgelig ikke u
bevidst. Hovr længe har vi kendt hin anden og du sprøgr og jeg vil være ve på FB. JEG har sagt ja. ME
jeg ved godt noget om det allermst onde som er i dig. Du kan stå med dit kors og dot bryst som ikke
er dér, men du ved godt at der var ngoget som var der. Hver eneste dag jeg gik i skole og turde møde
op, var der mennesker dr ville at jeg ikke var der. Hvad var jeg for dig dengang og nu? JHvor læge tror
u at denne nøgenhed, at vøre udsat for andres dom, at hver eneste dag i skolen at møde op over for
"små" . i forhold til jesus, lidelser. denne daglige være sat udefra som du som dronning leerede ,hvad
fanden tror du at det har gjort ved mig? Og netop ner beroliges jeg og jeg tænker... alt muligt
indviketl... Jeg tæner eat ja,,, jaeg ha set at eu gjore fine ting omkring obligatorisk mlitærtjeneste i
Jugosakvien... Jeg HAR fugt dig. Fuck. Som om vi i denne tid moig med al den smerte so få år, men en
evidenlgihd i perosnlig smert,e trods alt forbinder os mere end andre argumentationer, Jeg siger og
jeg tæner at Susu den store psyotiertrodsalt have noget stort at bde til Du er døende. Vi er alle
døende. H-r du novasinde tlnt over at JEG va døende også9?n du er lige pærcios alt dt du altdi har
været, Afstadnen mellmy

Karen

Ja, det har jeg tænkt over Tine, at jeg har været døende i 51 år so far, og at der ikke er noget nyt under solen på den måde. Men jeg mangler ord for min overraskelse over, at jeg har betydet noget så ondt for dig. Jeg husker vores småklasseår sammen som lykkelige soldage hos dig i Strandhuse, og siden ja - så gled vi fra hinanden, da Annette Mogensen og jeg begyndte at være sammen til sport altid - og dermed også rigtig meget sammen i skolen. Jeg må bede til, at du vil kommunikere videre med mig din vrede til trods, for der synes at være meget, vi kan udrede til fælles bedste. Jeg voksede op med en incestuøs og ekstremt kold stedfar og en mor, der var psykisk syg. Jeg misundte dig din gode familie og jeres overskud, som du i øvrigt gerne delte med mig. Og dette at du delte har jeg altid tænkt varmt tilbage på. Kære Tine - du var en vigtig del af min opvækst - derfor spurgte jeg dig om venskab her, da jeg så dig på Henrik Possings liste. Min mail er karen@karen-schultz.dk - der er ikke plads her til ret meget tekst. Kærlig og jeg mener kærlig hilsen fra Karen, som skriver mere senere

06.02.2011 17.54

EN tvnagsneurotisk mor som jeg elsker og stadig følger ind i døden? åh, min kære fucking stadig " jeg ved bedre hvordan jeg helbreder g' dig endi du ved".. je hat tlkt så oegtet. øover dette bryst som jeg (nu) skal se i modsætning ti

Tines facebook-opslag: "Du er en bøddel!"

Tine skrev det på min Facebook-væg om aftenen. Jeg så det næste morgen og slettede det, chokeret og uden kræfter, midt i kemobehandling.

Hvad havde jeg gjort hende? Jeg vidste godt, jeg havde ignoreret hende i 9. klasse, da min kæreste fra samme rigmandsmiljø, som hun kom fra, droppede mig. Jeg blev overnigt klassebevidst og tog afstand fra de riges børn ved at søge andre venner, andre interesser. Jeg efterlod Tine og mange andre bag mig uden kontakt, gik min vej, væk. Set fra hendes side må det have taget sig ud, som om jeg overnigt ikke gad tale med hende længere. Jeg har skrevet om det i min bog, sådan som den 15-årige Karen oplevede det.

Men bøddel? Tine og jeg havde ofte leget sammen som børn. Senere havde vi drengekærester og delte de oplevelser. Vi havde holdt fest med drenge hjemme hos hende. Vi havde været på ferie sammen. Tine havde tegnet mig over en længere periode i skoletimerne i realen, hvor vi sad overfor hinanden. Jeg havde tegningen stadig, med hendes navn sirligt håndskrevet af hende selv nederst på tegningen.

Bøddel? Jeg læste hendes sidste mail fra dagen før igen og grublede videre.

Jeg havde ikke set Tine siden 1978, ikke talt med hende, ikke skrevet med hende. Jeg talte med min mand om det; han lærte mig at kende året efter, i 1979, men kendte jo ikke Tine.

Bøddel?

Hun havde frosset mig ud i gymnasiet, så jeg måtte tilbage i 3. real og begynde forfra på HF året efter. Men vi var unge, børn i virkeligheden. Hvem var egentlig bøddel her, hvis det kom til stykket?

Børn er det ikke.

Mailkorrespondance 2011 fortsat

07.02.2011 10.46

Karen

Kære Tine, Lad os holde forbindelse. Jeg stoler på det kan hjælpe. Jeg har gjort dig ondt, da jeg var barn, og var ikke klar over det, nej. Det erkender jeg åbent. Jeg kan huske en episode, hvor Annette og jeg sprøjtede vand i håret på dig i brusebadet efter gymnastik, og hvor din mor bagefter skældte mig, men ikke Annette ud. Det er næppe sådan noget, du husker som bøddel-adfærd - som du i nat kaldte mig på min FB-væg, hvor bl.a. mine børn skal læse, hvad jeg har gjort som 14-årig? Du må være afsindig vred. Jeg oplevede dig håne mig og min fattige familie, når du fremviste flygel og designbestik, som jeg end ikke vidste, hvad vej skulle vende ved middagsbordet. Du ignorerede mig totalt i gymnasiet og jeg holdt op efter 2 måneder i 1. g. Men nu som voksen - og efter mange års liv og terapi - kan jeg ikke laste dig - barnet - for noget. Jeg er uvidende om mine synder, hvad du bebrejder mig. Det samme er du - uvidende. Vi har indlysende gjort hinanden ondt uden at vide det.

Du lyder vred over, at jeg ikke vidste det. Men er det ikke netop det vildt paradoksale - og den sprække hvori der er håb? At det er gensidigt og uden hidtidig indsigt? Med de bedste intentioner
Karen

07.02.2011 11.56

Kære Karen Jeg måtte lang ned på bunden af en flaske whisky og undskyld hvis jeg skrev noget på din væg. Jeg er oprigtig ked af, at have gjort det....Håber du fik det fjernet. Jeg har altid tænkt at "bødler" sådanne mobbebødler, må være gode til at fortrænge. Du og John Wærum gjorde min folkeskoletid til et helvede. Det var hver eneste dag at gå i skole med en knude i maven, over hvad der nu skulle foregå. At komme i gymnasiet var for mig at slippe ud af det domæne, hvor du havde magten. Jeg kan måske tro at det er hallucination eller projektion, men jeg har senere mødt folk der bekræftede at det var det der foregik. Troels. Eller Michael. Da jeg fortalte Maj-Britt at du nu var min ven på fb troede hun ikke sine egne øre. Jeg husker så ikke at jeg hånede din fattige familie, jeg tror slet ikke jeg vidste, at I var fattige. Det var nok det som gjorde os til så lette mobbeofre: vi var ikke klar over vor sociale status. Og jeg vidste nok heller ikke at jeg stadig var SÅ vred... det undskylder ikke utilbørlig optræden på FB. Mit hjem var sådan et Bergman hjem, smukt på overfladen og ikke spor sjovt at leve i. Min far var manio depressiv, han begik selvmord i 84. Min mor var den slags mor som "ejede" os... jeg gik fuldkommen ned efter hendes død i 94. Og tog den lange rejse gennem en psykoanalyse. Min storesøster Tot døde for nogle år siden i en meget, meget sølle psykisk tilstand. Jeg er flygtet til et andet land, et andet sprog... Så jeg er faktisk ikke vred på dig, i al fald ikke i ædru tilstand. Faktisk får tankerne om det hele tårerne til at trille ned af kinderne på mig. Så undskyld Karen. Jeg håber du klarer kampen mod kræften, det er en svær kamp. Og nu fik jeg så taget nogle tudeture i nat. Og jeg tænker på dig som lille pige, der heller ikke havde det let. Det var jeg selvfølgelig kommet frem til i forståelsen, jeg havde forstået hvordan vi nok tog os ud, udad til. Men jeg vidste selvfølgelig ikke a din stedfar var incestuøs... ej heller at din mor var psykisk syg. pas godt på dig selv Karen kærlig og jeg mener det, kærlig hilsen fra Tine

09.02.2011 15.28

Karen

Kære Tine, Har grundet over det i flere dage nu. Jeg er vist blevet lige så overrasket over din livsverden med dens blinde pletter, som du blev det over min med dens. At du kan skrive: "Det var nok det som gjorde os til så lette mobbeofre: vi var ikke klar over vor sociale status." - er ikke til at forstå for mig. Min sociale status eller mangel på samme har siddet som en pæl i kødet på mig i årtier, og jeg har brugt min egen analyse og mine studier på at forlige mig med det. Så jo, jeg var klar over det. Og det bringer mig tilbage til dit udgangspunkt: At barneliv blev forpestet af mig - og jeg vidste det end ikke. Uh, hvor er det slemt det her. Jeg kan sige undskyld, og jeg siger undskyld, Tine. Som det voksne menneske græder jeg ved tanken om at have gjort et barn så ondt. Det vil vel ikke

noget ordentligt voksent menneske? Det er jo et filmisk plot: To kvinder der i det meste af deres liv har tænkt på den anden som deres barndoms bøddel for kun at opdage, at den anden tænkte ligeså, og at de egentlige bødler ikke var børnene. Ja, det bliver spredt. Jeg elskede at komme i dit hjem, når det bare var os to. Din mor var der aldrig, som jeg husker det. Og jeg vidste ikke det om din far. Jeg skal tænke mere. Og er ked af det i det hele taget, for hvor går der meget godt liv spildt i de mulige sprækker, vi skræver hen over. Du må også passe på dig. Kærlig hilsen Karen

10.02.2011 09.20

Kære Karen
Jeg går også og tænker videre..

Og jeg tror at det som virkelig provokerede mig påny og dybt i det ubevidste - hvis vi skal tale psykoanalytisk, var billedet af dig med afskåret bryst, der skete et sammenfald mellem billedet af dig og billedet af min mor som syg, uden hår... og efter operationer... det var først da jeg til min analytiker (som lacaniansk psykoanalytiker er jeg stadig i analyse) sagde at min mor jo IKKE fik skåret brystet af, at jeg opdagede grunden til voldsomheden i mit berusede udfald imod dig.

For det andet, mobningen, er jeg nok kommet mig over... selvom det har beriget mig med en dyb indsigt i menneskelige relationer
Det at slippe fri af sin mor, sætter dybere spor...

Jeg havde altså - uden for terapi - regnet ud, som voksen, at den mobning, som jeg dengang bare stod totalt uforstående overfor (og det var ikke kun dig, Michael van der Bourg ved udmærket at han mobbede, og der var andre også) sandsynligvis skyldtes vores "sociale status".
Mine forældre kom begge fra meget, meget beskedne kår i København, hver sin to værelses lejlighed. Så de var "nyrige", og jeg tror at der med "arvet" rigdom kommer en lidt smartere viden om det, som gør at rige børn ellers lærer at gebærde sig anderledes end os. Mine forældre gav os for eksempel meget få lomme penge, vi måtte ikke selv bestemme hvilket tøj vi gik i etc etc.
Og så havde min far jo også i sin milde mani bygget et hus som en kopi af Louisiana, med alt det design som jo nærmest først er kommet på mode nu... Det glade vanvid, som man siger.
Og så var det heller ikke kun mig, dit mobberi gik ud over. Og det var ikke kun dig der mobbede... selv om du fandme var god til at stå i spidsen for at man blev lukket ude, lagt på is og daglige små forulempelser, hvem hugger min hue i dag?... da jeg så, du kom i hæren havde jeg ondt af de arme soldater...
Og nej, jeg så altså ikke dengang at du var "fattig" simpelthen overhovedet ikke. Du boede jo i hus og for mig var det vigtige bare noget med at være sammen... lege etc.

Jeg havde faktisk tænkt over - før jeg overfusede dig - om et møde, en samtale mellem os ikke simpelthen skulle dokumentarfilmes.. Men faktisk ved jeg ikke, hvor meget jeg husker i detaljer. Maj-Britt er den der husker i detaljer, jeg tog mig af de store drag...
Men et minde kommer mig i hu: når du stolt viste din stedfars samling af "weekendsex" frem. Det var foruroligende.

Men ellers gik jeg videre, jeg lagde i den grad st. Michaels skole bag mig, og ikke mindst den kristendom jeg dermed havde lært at kende som i praksis værende ét stort hyklerisk foretagende. Nu er kristendommen - ved jeg godt fra senere indsigter - nok lidt større end som så, den er jo ikke mindst en historie om at tilgive de andre fordi de ikke ved, hvad de gør. Hvad alt dette så åbenbart blot er endnu et tilfælde af.

Og jeg tænkte over fantasmet om en "dommedag" hvor man endelig tror man kan få at vide, hvad

der var "sandheden" om godt og ondt i alle historierne. Der bliver meget, meget travlt på den dag, og mon ikke der står nogle slagtere fra Rwanda langt foran i køen, selvom man godt lige kunne tænke sig at få ryddet op i sine egne detaljer...

Jeg er simpelthen glad for at kunne tænke på dig på en anden måde, selvom det gør mig dybt ondt at høre om din virkelighed som var din.

Jeg havde det ikke sjovt hjemme, og ikke sjovt i skolen.
På mange måder synes jeg, at det først er nu, at mit liv begynder at tage form...

Håber kemovirkningerne er ved at aftage og at du kan nyde alle de almindelige små rare ting i livet

kærlig hilsen

Tine

Karen

Kære Tine, har fået den fantasi, at du går rundt og er temmelig deprimeret i disse uger. Muligheden er jo altid, at det bare sker i fantasiens hoved, men jeg fik den indskydelse at skrive til dig, fordi jeg er glad for, du findes. Dels er der i mit baghoved før puberteten mange vidunderlige dage nær en æbleplantage og en swimmingpool med dig som min ven og med din mor som en distant, men venlig figur, der ville os det gode. Dels er der foran mine øjne jævnthen nogle Tine-ord i avisen, som jeg læser med glæde og eftertænker. - Midt i er der nogle år, hvor jeg foragtede alt, der mindede om Strandhuse, fordi - og dette har jo kun ad omveje med dig at gøre faktisk, omend det fik det, at Henrik Possings far besluttede, at Henrik ikke måtte være kæreste med arbejderbarnet mig. Jeg ønsker virkelig at vi to på vej ind i vores gamle dage kan glædes over, hvad der var før, og at vi især kan ønske hinanden det bedste nu. Jeg bor få km fra Strandhuse i Odsherred og mindes dig derfor, når jeg kører igennem denne lillebitte landsby, som det er her. Kærlig hilsen Karen

Kære Karen. Jeg har været igennem nogle meget hårde år. Men faktisk går det nu meget, meget bedre end i lang tid. Min mand forlod mig - eller sakt vi sige, trak sin kærlighed til sig, netop som min yngste søn var meget syg. Jeg tror det var det hårdeste slag jeg har været ud for - jeg som ellers i mit liv faktisk har sørget godt og grundigt for ikke at elske for meget. Da jeg så endelig gjorde det . altså elskede, var tabet muligt. Det er jeg nu ved at komme mig over, har netop i dag hentet de sidste bøger i min gamle lejlighed i Paris. Det eneste der er tilbage at hente er.. min fars flygel. Men når et er hentet så er alt samlet her på landet i Champagne. Og ja. Det vil være dejligt om vi kunne nå frem til de gode minder. Jeg fik jo min galde ud på dig på et tidspunkt, og også det skulle jeg nok igennem. Den har jeg ikke mere. Hvordan går det med dig? Kom du godt ud på den anden side af din sygdom? Kærlige hilsner og tanker fra Tine.

og Possings dumme far... øv. Jeg tror faktisk ikke han har aft meget held i kærlighed siden...

Karen

Kære Tine, åh dog, netop dette scenarie, at når man endelig giver sig selv lov, så viser det sig, at der var en grund til at tøve. Hvor er det et alment livsvilkår af de umanerligt onde. - Vil du mødes en dag? Jeg vil gerne. Jeg skal lave mad lige nu, kyllingehjerter i grøntsager med lidt fløde og vin. Så bare dette, at tak for svar og kærlig hilsen og jo tak, jeg er rask igen. Jeg kan mærke, jeg vil noget med den tid, vi havde sammen som børn. Alene dette at udveksle hukommelse kan være et terapeutisk arbejde. - Og du må have det sidste med dig, flyglet. Om det har jeg også minder om dig. Kærligst Karen - og ser lige din follow up nej, vel?

Ja, lad os ses en dag. Jeg har tænkt mig måske at være i lidt længere forløb i Danmark, når det er vinter. Så finder vi ud af at ses... og også jeg skal have gang i lidt laks med rød peber og pasta. Hav en god aften...

Karen

I lige måde! Aftale!

Politisk uenighed

Jeg så Tines mange opslag på Facebook, og som folketingsvalget i 2015 nærmede sig, stod det stadig mere klart, at vi ikke ville stemme på det samme. Et par gange kommenterede jeg og blev skældt ud for at være helt forkert på den med min Connie Hedegaard-agtige forståelse af økonomi og ansvar. Så jeg tav.

I 2015 og -16 skrev jeg – inspireret af valget og af at jeg i det hele taget gerne ville skrive mere fokuseret igen – en ugentlig klumme på min webside. Tine hyldede ikke mit socialkonservative ståsted, ligesom jeg ikke hyldede hendes sværmeri med at være venstreorienteret og fattig, men med sommerhus ved Vesterhavet, et par boliger i Frankrig og flytture igen og igen. Når jeg så mig rundt i min voksne venneflokk dog, var flere af dem venstreorienterede, havde penge og travlt med at fortælle mig, at jeg mente det helt forkerte.

I de år jeg fulgte hende på Facebook, blev jeg klar over, at hun dér har en menighed. Det er der mange, der har på de sociale medier efterhånden, og det er fint med mig.

Vi har religionsfrihed.

Bogen *Uren* udkommer

Den 1. november 2018 udgav jeg min bog på Forlaget November ApS, som er mit eget forlag.

<http://forlagetnovember.dk/shop/cms-Uren.html>).

Mails fra Tine 2018

27.12.2018 00.54

Kære Smatso

Nå nej. Det er et andet ord en ""uren" Virkelig dårlig titel ikke? Det er derfor det er en selvudgivelse at udgive sig selv igen og igen og igen? Jeg så godt dig, Karen. Også dengang. Snot ud af næsen og så at for helvede sige noget pænt til dig når jeg godt kan se, at u kommer i skole i de bukser du gerne vil gå i skole i? Din mor? Syg ja? Tror du ikke jeg så det? Hvad ved du om min morog min "reservemor". Aldrig KAren har du ønsset at forstå andre mennekser (i al fald ikke hvis de var i kategorien "mon mor synes de er bedre end mig") Du kunne have skrevet en god roman. Det har du ikke. Den er sådan "mig" mig mig Karen" og ok" her kan jeg forstå meget. HVad ved du om, hvordan jeg blev født? Min mor? Jeg var et år yngre end dig og Anette og alle I andre og jeg fik aldrig en fucking chance. Menmå Gud se i nåde til din sjæl." Amen (og ja, jeg er gal.)

Du er ikke en holdleder du er en heepleder. Du er en hundulv eller hvad ved jeg som får andre til at at give de andre busksevand, gøre deres liv til et helvede? Nå og det har jeg så fortjent, fordi mine forældre var rige? Og det skal undskyldes på grund af dn mor, din stedat?
Du er falsk. Det er svaret på om jeg er falsk. Dj er falsk, og det var du altid.
og i øvrigt ser du ikke godt ud og har aldrig gjrot det og det gør jeg. Så bare stya away fra mig btich.

jeg så godt, hvad jeg nu så i dit hjem. Jeg så det. Hvem skulle jeg sige det til? Søster Antonai? Min mor?Snot ud af næsen? Du kan ikke rigtig huske den historie vel? Men jde var vel noget med noget snot+(ked af det) Tine fjern?) Familie ved a gå i opløsning, Far ved at begå selvmord) en snotklat belvet til en tænging som cirkulerede i klassen ja. Nogen af dine "tjenere" vel som tegnede den. Tine med snot ud af næsen af tegningen, opfyldelse af af dit ønske, om, hvordan du gerne ville se mig. og så blev jeg set sådan - lige som andre mennesker i den skole blev set i dit blik. For mig er du noget sørgeligt ondt Karen. På den værste måde. ondskabnens banalitet. Du anede intet om min familie og du i værksatte ondkabens banalitet (som jeg heldidgivs har fået begreb for senere. Jeg har min søns Simon som prøver atrykke mig væk fra computerne. Væk fra det som gør mig så utroligg ondt.

Jeg er ked af, at min familie var rigere end ding. Whath the fuk skulle jeg gøre ved det? AT du s"min mor som skøn og kærlig. what the fuck skal jeg gøre ved det?

Du har SÅ meget oversrkedet mine grænser med din bog. Det er ikke en særlig god bog KAren selvom der er mange sandheder i den. Sandhed er ikke nok til at lave god litteratur. Det er ikke engang nok til at lave ypperlig matematik. Og ja. Jeg så dit talsystem som kapiteloverskfit.

vhT

ps: in mor kommer fra langt fattiger og langt værre kår end dig. Hun vevejde 700 gram da hun blogv føddt s"bare fuck th fukco off

27.12.2018 08.04

Kære Karen. Vågner op til at se mine berusede udfald i mod dig fra i nat. Her til morgen tænker jeg bare , at jeg håber at Gud nu har velsignet dig. Og egentlig også, at jeg ikke håber for dig, at du skal gennem de ting i livet jeg har været igennem. Kærlig hilsen Tine

De 13 sider fra bogen *Uren* hvor Tine er nævnt

Jeg fandt senere samme dag ud af, at Tine havde lagt et opslag op på Facebook med et citat fra bogens side 270. Tine er nævnt på følgende sider:

Side 153 – 157: den 10-12-årige Karens fortælling, 1969-1971

(Side 180: den 13-årige Karens fortælling om noget andet, 1972)

Side 269 – 270: den 15-årige Karens fortælling, 1974

Side 317 – 321: den 16-årige Karens fortælling, 1975

Side 362: den 17-årige Karens fortælling, efterår 1976

Side 153 – 157: den 10-12-årige Karens fortælling, 1969-1971

(Side 180: den 13-årige Karens fortælling om noget andet, 1972)

Anmeldelser [her](#). Lån bogen [her](#).
Download lydbogen [her](#). Lytteprøve [her](#). Lån den [her](#).
Download e-bogen [her](#). Læseprøve [her](#). Lån den [her](#).

Tines opslag på Facebook - shitstormen

Mails fra en Tine-Facebook-ven

Mens shitstormen var kørende, fik jeg på min forfatterside direkte post:

27.12.2018 16.00

Forfatter Karen Schultz

Hej Nina Emeis Tak for din besked, jeg vender tilbage.

Dbh. Karen

<http://www.forlagetnovember.dk/post@forlagetnovember.dk>

<https://www.facebook.com/forfatterkarenschultz/>

Er du i gang med voksenmobning?

Min mail til Politiken

Min mail til de 10 mest aktive i shitstormen mod mig

Det er måske som at gå ind i løvens hule at skrive direkte til nogle af de mennesker, der har skrevet mest vredt om én selv. Jeg tænkte længe over et alternativ og fandt det ikke. Jeg kunne have ladet det hele fare og leve med, at mit hverv som psykolog kom i fare, at jeg blev ramt på mit levebrød. Men arbejderklassen er historisk blevet holdt nede ved at skamme sig, bøje nakken, tie.

Jeg skrev til de mest aktive, ikke til Tines Facebookvenner, men til nogle mennesker, som havde skrevet negativt om mig på et offentligt sted, hvor jeg ikke kunne komme til orde, og hvor hundreder af andre igen havde liket og læst med.

Gik jeg bag Tines ryg ved at gøre det? Det var ikke mit ærinde; jeg var klar over, at nogen ville fortælle hende om min mail. Vi lærte som børn, at det er en dødssynd at sladre; både Tine og jeg blev holdt nede af den regel, der var meget udbredt dengang. Vi er begge begyndt at sladre, heldigvis, men det er måske vores forældre, vi skal sladre om, skolen også, og ikke om hinanden som de børn vi var, dømt til tavshed dengang. Den erkendelse er jeg nået til. At være den yngste i en klasse på en konkurrencebetonet privatskole og være pigepigen i en klasse med fysisk aktive drengepiger og drenge, der giver hinanden snevaskere i skolegården og skrider af fryd imens, må være svært, og at skulle udleve sin fars storhedsvanvid oveni må være umuligt. Jeg forstod det bare ikke som det barn, jeg var og er i bogen Uren.

Kan man offentliggøre en privat mailkorrespondance? Ja, hvis den indeholder fakta, som dokumenterer usandheden i offentlige beskyldninger, synes jeg. Måske jeg er ene om at synes sådan, men så må jeg stå ved at stå alene. Jeg drillede Tine i 9. klasse ved at holde op med at tale til hende. Det var forkert af mig, og jeg undskylder. Kunne jeg leve mit liv om, ville jeg gøre det anderledes. Hun ignorerede mig i l.g. og har undskyldt med en henvisning til hendes hårde vilkår, og det er hende tilgivet. Vi vidste ikke bedre dengang.

Men jeg vil ikke beskyldes for at have været en bøddel i hendes liv fra hun var fem år. Jeg vil ikke være projektionsfigur for hendes forældres svigt, for lærere der ikke så omsorgssvigtet, for løgne fra bunden af de selvmedlidende nætter, hun nu som voksen tømmer med Facebook i hånden. Hun mangler en redigering af sine egne, fuldt vrede ord.

Derfor skrev jeg:

”Kære xx,

Jeg har opdaget, at der har været en lang tråd om mig og min bog Uren her på Facebook. Det er ikke muligt for mig at skrive noget i selve tråden, så jeg sender min kommentar til dig her; du var en del af tråden.

Det er en mailkorrespondance mellem Tine og mig tilbage fra 2011, som viser et andet billede af vores relation end det, der gives i tråden. Det er de 13 sider fra min bog på 419 sider, hvor Tine med fornavn er nævnt; det viser hvorfor jeg bruger ordene sladre og peb.

Du kan med rette spørge, hvorfor jeg skriver til dig, for vi kender ikke hinanden. Det gjorde et voldsomt indtryk på mig, at mere end 40 mennesker fordømte mig uden at kende mig, uden at have læst bogen, uden at lade mig det vide, så jeg havde en mulighed for at tage til genmæle.

Venlig hilsen Karen

<http://forlagetnovember.dk/images/Facebookanmeldelse%20Tine%20Byrckel.pdf>

Svar fra tre af de mest aktive i shitstormen mod mig

Kære Anja,

Jeg har opdaget, at der har været en lang tråd om mig og min bog Uren her på Facebook. Det er ikke muligt for mig at skrive noget i selve tråden, så jeg sender min kommentar til dig her; du var en del af tråden.

Det er en mailkorrespondance mellem Tine og mig tilbage fra 2011, som viser et andet billede af vores relation end det, der gives i tråden. Det er de 13 sider fra min bog på 419 sider, hvor Tine med fornavn er nævnt; det viser hvorfor jeg bruger ordene sladre og peb.

Du kan med rette spørge, hvorfor jeg skriver til dig, for vi kender ikke hinanden. Det gjorde et voldsomt indtryk på mig, at mere end 40 mennesker fordømte mig uden at kende mig, uden at have læst bogen, uden at lade mig det vide, så jeg havde en mulighed for at tage til genmæle.

Venlig hilsen Karen

<http://forlagetnovember.dk/images/Facebookanmeldelse%20Tine%20Byrckel.pdf>

LØ. 15.45

Kære Karen, Jeg dømte sådan set ikke dig, som jeg ikke kender, men den person, der har skrevet det som Tine delte. Det ræsonnerede med mig. Jeg har ikke lyst til at indgå i en debat om det her, det må være mellem dig og Tine. Vh Anja

Kære Kirsten,

Jeg har opdaget, at der har været en lang tråd om mig og min bog Uren her på Facebook. Det er ikke muligt for mig at skrive noget i selve tråden, så jeg sender min kommentar til dig her; du var en del af

tråden.

Det er en mailkorrespondance mellem Tine og mig tilbage fra 2011, som viser et andet billede af vores relation end det, der gives i tråden. Det er de 13 sider fra min bog på 419 sider, hvor Tine med fornavn er nævnt; det viser hvorfor jeg bruger ordene sladre og peb.

Du kan med rette spørge, hvorfor jeg skriver til dig, for vi kender ikke hinanden. Det gjorde et voldsomt indtryk på mig, at mere end 40 mennesker fordømte mig uden at kende mig, uden at have læst bogen, uden at lade mig det vide, så jeg havde en mulighed for at tage til genmæle.

Venlig hilsen Karen

<http://forlagetnovember.dk/images/Facebookanmeldelse%20Tine%20Byrckel.pdf>

SØ. 12.22

Hej Karen - genmæle? Du har udgivet en bog, hvori Tine figurerer i en ret negativ gengivelse, du har tilsyneladende kopieret og overført en privat mailkorrespondance til Ts facebookside og nu henvender du bag om ryggen på Tine til nogle af hendes facebookvenner. Jeg kan altså ikke indse, at du har så meget sans for at lade modparten komme til orde, indse, hvad jeg skal med denne henvendelse og jeg svarer ikke på yderligere. Kirsten

Karen

Kære Kirsten, jeg forstår, du ikke svarer yderligere; du er Tines ven. Fortællestemmen i min bog er barnets/den unge piges, og den stemme er iblandet min mors stemme, klasseskel, flere ting, som bogen folder ud. Det er ikke min voksne stemme; den er i mine mails. Tilbage i december, kunne jeg

se, men ikke kommentere den lange tråd på Tines væg, hvor jeg blev dømt arbitrært af hendes følgere på et ufuldstændigt grundlag, så derfor skrev jeg et factsheet og lagde på nettet og i går sendte jeg det så til de 10 mest aktive i tråden. I går kunne jeg alligevel godt kommentere i tråden; jeg ved ikke om jeg har været blokeret af en slags, så jeg lagde linket til mit factsheet ind. Nu i dag kan jeg ikke se trådene på hendes væg. Venlig hilsen Karen

Kære Lise,

Jeg har opdaget, at der har været en lang tråd om mig og min bog Uren her på Facebook. Det er ikke muligt for mig at skrive noget i selve tråden, så jeg sender min kommentar til dig her; du var en del af tråden. Det er en mailkorrespondance mellem Tine og mig tilbage fra 2011, som viser et andet billede af vores relation end det, der gives i tråden. Det er de 13 sider fra min bog på 419 sider, hvor Tine med fornavn er nævnt; det viser hvorfor jeg bruger ordene sladre og peb.

Du kan med rette spørge, hvorfor jeg skriver til dig, for vi kender ikke hinanden. Det gjorde et voldsomt indtryk på mig, at mere end 40 mennesker fordømte mig uden at kende mig, uden at have læst bogen, uden at lade mig det vide, så jeg havde en mulighed for at tage til genmæle.

Venlig hilsen Karen

<http://forlagetnovember.dk/images/Facebookanmeldelse%20Tine%20Byrckel.pdf>

SØ. 14.37

Jeg blev mobbet som barn. Var som Tine bedre stillet økonomisk end de fleste. Og derfor skulle jeg åbenbart hånes. Jeg fik for nogen tid siden en hilsen på en åben side, hvor alle kunne læse med "Nu genkender jeg dig, dit lede overklasseløg. Ondskabsfuld og Overlegen. Hold da kæft" Jeg ved ikke, hvem han er, genkender ham ikke. Han er nu blokeret. I gymnasiets pigekostskole blev jeg mobbet af stærk, intelligent, berejst og velhavende klassekammerat, med et ret forkvaklet barndomshjem, men som havde sine følgere, og som ødelagde mit tredje gymnasieår for mig. Jeg så hende, da vi havde 25års jubilæum, hvor hun ignorerede mig – og jeg hende. Sidste sommer var jeg på Manhattan og gik forbi hendes dør uden at ringe på. Hun får ikke lov at røre mig. Men ondskaben glemmer jeg aldrig. Du er psykolog. Du har udgivet en bog. Og nu fornedrer du dig selv ved først at hænge Tine ud i din bog. Let kendelig for alle dem, der kender jer, og genkendelig for dem, der kender Tine. Du kunne ikke nære dig. Var det misundelse, der drev dig til at videreføre en ondskab, som kunne have været undskyldt med din barndoms ulykke. Der er ingen undskyldning for en voksen kvinde, hvis speciale er psykologi, for endnu engang at forsøge at dræbe en barndoms hadeobjekt ved at forsøge at hænge hende ud. Og slet ikke for, når det viser sig, at Tine har gode venner, at kontakte dem for at sværte videre. DU skrev din bog. Beklager, du må nu leve med, at din plan mislykkedes. - Men jeg er ærlig talt rystet over din adfærd, som i mine øjne er en overskridelse af de regler, skrevne og uskrevne, der findes for din branche. Mit råd er, at du øjeblikkeligt lægger låg på dette her. Og at du lige så øjeblikkeligt søger professionel hjælp. Måske kan du nå at redde stumperne.

Med venlig hilsen Lise

SØ. 20.13

Karen

Måske du skulle læse min bog. Den kan lånes gratis som bog, lydbog, ebog. Venlig hilsen Karen

Link til nærværende fil lagt ind i shitstormen

Jeg opdagede samme dag, at jeg godt kunne kommentere Tines offentlige opslag på Facebook, jeg kunne bare ikke skrive noget opslag på hendes væg, så jeg lagde linket www.forlagetnovember.dk/images/Facebookanmeldelse%20Tine%20Byrckel.pdf til de data, jeg havde samlet sammen, op som en kommentar, nederst i tråden, under den sidste kommentar.

Jeg kan i skrivende stund ikke se tråden, som ligger på www.facebook.com/tine.byrckel/posts/10217616040252060, så måske opslaget er blevet lavet om til kun at være for venner, måske er opslaget blevet slettet.

De nye vrede Tine-opslag

